

ЗАКОН О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА
ЗАКОНА О ЕЛЕКТРОНСКОЈ ТРГОВИНИ

Члан 1.

У Закону о електронској трговини („Службени гласник РС”, бр. 41/09 и 95/13), члан 3. мења се и гласи:

„Члан 3.

Поједини изрази у смислу овог закона имају следеће значење:

1) услуга информационог друштва је услуга која се пружа на даљину, по правилу уз накнаду путем електронске опреме за обраду и складиштење података, на лични захтев корисника услуга, а посебно трговина путем интернета, нуђење података и рекламирање путем интернета, електронски претраживачи, као и омогућавање тражења података и услуга које се преносе електронском мрежом, обезбеђивање приступа мрежи или складиштење података корисника услуга;

2) пружалац услуге информационог друштва је правно лице или физичко лице које је регистровано за обављање одређене делатности у складу са законом, које пружа услугу информационог друштва (у даљем тексту: пружалац услуге);

3) корисник услуга је свако физичко лице, физичко лице које је регистровано за обављање одређене делатности у складу са законом или правно лице које због професионалних или других циљева користи услуге информационог друштва;

4) потрошач је физичко лице које купује робу, односно услуге ради задовољавања личних потреба или потреба домаћинства;

5) уговор у електронском облику је уговор закључен између пружаоца услуге информационог друштва и корисника услуге електронским путем употребом електронских средстава;

6) комерцијална порука је сваки облик комуникације у циљу промовисања робе, услуга или пословног угледа правног или физичког лица које обавља регистровану делатност, са изузетком;

(1) давања информација које омогућавају непосредан приступ делатности овог лица, као што су информације о његовој електронској адреси или адреси електронске поште;

(2) давања, без накнаде, информација које су прикупљене истраживањима или на други сличан начин, о роби, услугама или пословном угледу овог лица;

7) оператор електронских комуникација је лице дефинисано у смислу закона којим се уређују електронске комуникације.“

Члан 2.

У члану 4. после става 5. додаје се нови став 6. који гласи:

„Овај закон се примењује и на пружаоце услуга информационог друштва пословно настањене у ЕУ који пружају услуге на територији Републике Србије, као и на услуге које пружаоци услуга пословно настањени у Републици Србији пружају на територији ЕУ.“

Члан 3.

После члана 5. додаје се нови наслов и члан 5а, који гласе:

„Слобода прекограничног пружања услуга информационог друштва

Члан 5а

Прекогранично пружање услуга је пружање услуга у Републици Србији или ЕУ када пружалац услуге нема седиште, односно није пословно настањен на територији државе у којој се услуга пружа.

Прекогранично пружање услуга је слободно.

Министарство надлежно за електронске комуникације и информационо друштво (у даљем тексту: министарство) преко инспекције може, сразмерно циљу који се жели постићи, предузети мере ограничавања слободе пружања услуга информационог друштва из члана 21. став 3. овог закона пружаоцима услуга са седиштем у земљама чланицама ЕУ, само ако је то неопходно за заштиту (од стварне и озбиљне опасности):

- 1) јавног поретка, а нарочито спречавање, истраживање, откривање и гоњење извршилаца кривичних дела, заштиту малолетника и борбу против изазивања мржње по основу расе, пола, вере или националности и повреде људског достојанства појединца;
- 2) јавне безбедности, укључујући заштиту националне безбедности и одбрану;
- 3) јавног здравља;
- 4) заштиту потрошача укључујући и улагаче.

У случају наступања околности из става 3. овог члана, министарство је дужно да:

- 1) о намери изрицања мере из става 3. овог члана обавести Европску комисију и надлежни орган државе чланице у којој пружалац услуге има седиште;
- 2) тражи од надлежног органа државе седишта пружаоца услуге да предузме мере ограничавања слободе пружања услуга информационог друштва.

Ако надлежни орган државе седишта пружаоца услуге не предузме мере у року од 15 дана од дана достављања захтева из става 4. овог члана или су предузете мере недовољне, министарство може предузети мере ограничавања слободе пружања услуга информационог друштва уз претходно обавештавање надлежног органа државе седишта пружаоца услуге и Европске комисије.

Изузетно од ст. 4. и 5. овог члана, министарство може предузети мере ограничавања слободе пружања услуга информационог друштва пружаоца услуга са седиштем у земљи чланици ЕУ без претходног обавештења земље чланице ЕУ у којој пружалац услуга има седиште и Европске комисије, ако постоји основана опасност од настанка штете због одлагања предузимања мера.

У случају из става 6. овог члана министарство је дужно да, без одлагања, а најкасније у року од 15 дана од дана предузимања мера обавести надлежни орган државе седишта пружаоца услуге и Европску комисију о изреченој мери и разлозима због којих се сматра да се ради о хитном случају.

Министарство поступа у складу са овим чланом на образложени предлог органа јавне власти надлежног за питања из става 3. тачка 1)-4) овог члана.

Покретање судског поступка услед наступања околности из става 3. овог члана не искључује обавезу министарства за поступање у складу са овим чланом.

Мере којима се ограничава слобода пружања услуга информационог друштва потребно је укинути или опозвати одмах након престанка постојања разлога због коге су одређене, а на захтев пружаоца услуге информационог друштва коме је мера изречена, другог заинтересованог лица или Европске комисије.

Меру из става 9. овог члана може опозвати или укинути надлежно министарство по службеној дужности након престанка разлога због којих је мера одређена.

Влада уређује спровођење административне сарадње и електронске размене података са државама ЕУ у вези са надзором над пружањем услуга информационог друштва и предузимањем мера упозорења.“

Члан 4.

У члану 7. став 1. речи: „Пружалац услуга дужан је да обезбеди да сваки податак из комерцијалне поруке који је делимично или у целини услуга информационог друштва задовољи следеће услове“ замењују се речима: „Комерцијална порука која је делимично или у целини услуга информационог друштва мора да задовољи следеће услове“.

Члан 5.

Наслов изнад члана 8. и члан 8. мењају се тако да гласе:
„Слање комерцијалне поруке

Члан 8.

Слање комерцијалне поруке електронским путем, дозвољено је само уз претходни пристанак лица коме је таква врста поруке намењена.

Пружалац услуге дужан је да редовно проверава и прихвата захтев за одјаву које упућује лице које не жели да прима такве комерцијалне поруке.“

Члан 6.

Члан 10. мења се и гласи:

„Члан 10.

Одредба члана 9. став 3. овог закона не примењује се на уговоре за које је посебним законом предвиђено да се не могу закључити у електронској форми.

Одредба члана 9. став 3. овог закона не примењује се на уговоре за које је посебним законом предвиђено да се сачињавају у форми овере потписа, јавно потврђене (солемнизоване) исправе, а који се закључују у складу са прописима којима се уређује овера потписа, потврђивање и сачињавање исправе о правним пословима.

Одредба члана 9. став 3. овог закона не примењује се на уговоре о јемству и уговоре о хартијама од вредности који се користе као колатерал издат од стране лица које делују изван оквира свог занимања, посла или струке“

Члан 7.

Члан 21. мења се и гласи:

„Члан 21.

Надзор над применом овог закона врши министарство надлежно за послове трговине и услуга, односно министарство надлежно за послове електронских комуникација и информационог друштва.

Инспекцијски надзор над применом овог закона министарство надлежно за послове трговине и услуга врши преко тржишних инспектора, а министарство надлежно за послове електронских комуникација и информационог друштва преко инспектора за електронске комуникације, у складу са овим законом и прописима којима се уређује инспекцијски надзор.

Инспектор за електронске комуникације обавештава оператора електронских комуникација да је изречена мера из члана 5а овог закона и издаје налог оператору, сходно којем се оператор обавезује да онемогући приступ услугама пружаоца услуге информационог друштва који има седиште у земљи чланици ЕУ.

Оператор електронских комуникација дужан је да поступи по налогу инспектора из става 3. овог члана закона и онемогући приступ услугама пружаоца услуге који има седиште у земљи чланици ЕУ у складу са својим техничким могућностима.

Ради вршења надзора, пружаоци услуга дужни су да овлашћеним лицима органа из става 2. овог члана без одлагања покажу или доставе потребне податке и документацију у вези са предметом надзора.“

Члан 8.

Члан 22. мења се и гласи:

„Члан 22.

Новчаном казном од 100.000 до 1.500.000 динара казниће се за прекршај правно лице - пружалац услуга, ако:

1) потенцијалном кориснику услуга, пре закључења уговора, не обезбеди на разумљив и недвосмислен начин прописане податке и обавештења (члан 12. став 1);

2) не омогући приступ тексту уговора и општих услова пословања на начин који омогућава да их корисник услуга може складиштити, поново користити и репродуковати (члан 13);

3) не обавести надлежни државни орган о недопуштеним активностима или подацима корисника његове услуге или не предочи све податке, сагласно одговарајућем судском, односно управном акту (члан 20. ст. 2. и 3);

4) ако без одлагања не покаже или не достави потребне податке или документацију ради вршења надзора (члан 21. став 5).

За радње из става 1. овог члана казниће се одговорно лице у правном лицу новчаном казном од 10.000 до 150.000 динара.

Ако прекршај из става 1. овог члана учини физичко лице које је регистровано за обављање одређене делатности - пружалац услуга, казниће се новчаном казном од 10.000 до 300.000 динара.

У случају посебно тешких повреда или понављања повреда из става 1. овог члана може се изрећи забрана вршења делатности правном лицу у трајању од три до шест месеци.

Новчаном казном од 100.000 динара казниће се за прекршај правно лице - пружалац услуга ако:

1) корисницима услуга и надлежним органима државне управе не пружи прописане информације у облику и на начин који је непосредно и стално доступан (члан 6);

2) поступи супротно члану 8. овог закона.

За радње из става 5. овог члана казниће се одговорно лице у правном лицу новчаном казном од 10.000 динара.

Ако прекршај из става 5. овог члана учини физичко лице које је регистровано за обављање одређене делатности - пружалац услуга, казниће се новчаном казном од 20.000 динара.

Новчаном казном од 50.000 до 1.000.000 динара казниће се за прекршај правно лице - оператор електронских комуникација уколико не поступи по налогу инспектора за електронске комуникације из члана 21. став 3. овог закона.

За радњу из става 8. овог члана казниће се одговорно лице у правном лицу новчаном казном од 10.000 до 150.000 динара.

Ако прекршај из става 8. овог члана учини физичко лице које је регистровано за обављање одређене делатности - оператор електронских комуникација, казниће се новчаном казном од 10.000 до 300.000 динара.“

Члан 9.

Подзаконски акт из члана 3. донеће се до уласка Републике Србије у ЕУ.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Србије“, осим одредаба чл. 2, 3. и 7. ст. 3. и 4. овог закона, које се примењују од дана уласка Републике Србије у ЕУ.